

สื่อรัก ปริศนาลับ

หากหน้าที่ของเธอ
คือการปลดปล่อยพันธนาการแสนอันตราย
หน้าที่ของเขาก็คือการดูแลเธอให้พ้นภัย

เจนนี

ปีบ ปีบ ปีบ ปีบ

ประตูลงไฟฟ้าปิดลงหลังสิ้นเสียงสัญญาณเตือน หญิงสาวร่างเล็กแทรกตัวเข้าไปยืนเบียดเสียดเป็นคนสุดท้ายได้ทันเวลาฉิวเฉียด

หลังจากต่อแถวรอคิวจนผ่านไปสองขบวนแล้ว สามสราเป่าปากโล่งใจที่หล่อนไม่พลาดขบวนนี้ ช่วงเวลาหลังเลิกงาน ย่านธุรกิจแห่งนี้จ่อแจไปด้วยผู้คน กอปรกับก่อนหน้านี้รถไฟไฟฟ้าเกิดเหตุขัดข้อง แต่ละสถานีจึงมีผู้โดยสารตกค้างแน่นขนัดทั้งสองฝั่งชานชาลา

หญิงสาวรูปร่างเล็กแต่สมส่วน ภายใต้แว่นสายตากรอบกลมมีดวงตากกลมโตฉายแววสดใสร่าเริง สังกับริมฝีปากอวบอ้อมที่มักฉีกกว้างเกิดเป็นรอยยิ้มพิมพ์ใจประดับบนใบหน้าอยู่เสมอ สามสราสะพายกระเป๋าสัมภาระกับกระเป๋าถือพะรุงพะรัง กระเถิบตัวหาพื้นที่ว่างในขบวนรถได้แล้ว พลังขยับแว่นมองนาฬิกาข้อมือ คำนวณเวลาดูแล้วกระชั้นชิดเหลือเกินกับนัดสำคัญที่ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง

เย็นนี้จะมีงานแถลงข่าวเปิดตัวซิงเกิ้ลใหม่ของนักร้องหนุ่ม ‘กวีกร’ ชูเปอร์สตาร์อันดับต้นๆของประเทศ ชายหนุ่มกลับมาพร้อมผลงานใหม่หลังจากเจ็บหายไปจากวงการเพลงเกือบสองปี จึงเป็นที่สนใจของนักข่าว และแฟนคลับต่างก็ตั้งตารอ

ในฐานะนักข่าวและแฟนคลับตัวยงไม่มีทางพลาดงานนี้ ทว่าหญิงสาวไปร่วมงานในบทบาทของแฟนคลับผู้ให้กำลังใจ ไม่ใช่ผู้สื่อข่าว เพราะสายงาน

ของหล่อนไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นกันเอง

นักข่าวสายอาชญากรรมอาจไม่ใช่เส้นทางที่สามสรามุ่งหวังตั้งแต่ต้น หญิงสาวผู้ชื่นชอบความเป็นกันเองมีความใฝ่ฝันที่จะทำงานเบื้องหลังในแวดวงบันเทิง เกิดเปลี่ยนความคิดช่วงก่อนจะจบการศึกษา เมื่อพี่สาวคนกลางใช้ความสามารถในการดูดวงอันแม่นยำ ทำนายทายทักให้หล่อนเลือกเดินเส้นทางสายนักข่าว ชีวิตก็จะประสบความสำเร็จอย่างสูงสุด

แม้จะไม่มีโอกาสได้ทำงานที่ตรงกับความต้องการ แต่การได้มาเป็นนักข่าวสายอาชญากรรมซึ่งเป็นงานที่ทำหายความสามารถไม่น้อย ได้เปลี่ยนนิสัยหญิงสาวจากที่เป็นคนใจร้อนให้เป็นคนใจเย็น รอบคอบและมีสติ

หลายต่อหลายครั้งที่สามสรา นำ 'ความสามารถพิเศษ' ที่มีอยู่ในตัวมาใช้ในการทำข่าว ช่วยตำรวจติดตามหาเบาะแสคนร้ายก็หลายคดีจนนำมาเสนอข่าวได้ในที่สุด

หากมีเวลาว่างหรือโอกาสเหมาะอย่างวันนี้เมื่อไร สามสราไม่รอช้า ใช้สิทธิพิเศษของการมีเพื่อนซึ่งผู้เป็นนักข่าวสายบันเทิง ให้ช่วยหาบัตรเข้าชมแถลงข่าวนักร้องในดวงใจได้สำเร็จ

แต่เวลานี้หล่อนรู้สึกกระวนกระวายใจอย่างบอกไม่ถูก ใจคอโหวงเหวงเหมือนมีความกังวลอะไรบางอย่างที่หล่อนเองก็ไม่รู้ตัว

อาจเป็นเพราะกลัวไปไม่ทันงาน คิดเช่นนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ออกมาจะกดโทรหาผู้นัดหมาย แต่ต้องแปลกใจเมื่อเครื่องมือสื่อสารนั้นดับสนิท ทั้งๆที่ชาร์จแบตเตอรี่เต็มแล้วก่อนออกมา

เมื่อหยิบเอาแบตเตอรี่สำรองในกระเป๋าสะพายออกมา แต่เครื่องกลับไม่มีประจุไฟสักซิดเดียว!

หวั่นเสียที่อยู่ๆ ถูกตัดขาดการติดต่อ เวลานี้ยิ่งจะมีลางสังหรณ์เหมือนกับพี่สาวคนโต จะได้ว่าเหตุการณืที่เกิดขึ้นเป็นความบังเอิญหรือสัญญาณเตือนกันแน่ ทว่าหญิงสาวเป็นเพียงลูกสาวคนสุดท้ายที่ได้รับความนิยมนามว่า 'สามสราตาพิพย์' ผู้ที่ไม่อยากมองเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นเลย

ความคิดหยุดอยู่เพียงแค่นั้น เมื่อจู่ๆ มีลมเย็นพัดวูบผ่านใบหน้าไป ทำให้

หญิงสาวชะงัก มันเป็นสายลมที่เย็นเยือกจับไปถึงใจ ไม่ใช่ลมจากเครื่องปรับอากาศ รู้สึกได้ถึงความเคลื่อนไหวรอบตัว ทั้งที่ผู้คนที่ยืนรายล้อมไม่ได้ขยับตัวสักนิด

หรือนี่คือสัญญาณ!

‘ไม่ละ นี่ไม่ใช่เวลาที่ฉัน...’

ไม่ทันได้คิดต่อ เมื่อรถไฟฟ้าหยุดลงที่สถานีหนึ่ง ผู้โดยสารเบียดเสียดออกประตูพร้อมกันราวกับคลื่นยักษ์ที่โถมเข้ามา ชัดตัวหญิงสาวออกมานอกขบวนรถด้วย สามสราพยายามขึ้นตัวเดินกลับเข้าไป ทว่าได้ยินเสียงสัญญาณเตือนดังขึ้นอีกครั้ง แล้วประตูรถไฟฟ้าก็ปิดลง

ผู้คนมากมายเดินไปจากตรงนี้หมดแล้ว มีเพียงหญิงสาวยืนแคว้งอยู่ตรงนั้น โดยลำพัง พร้อมมวลลมเย็นที่พัดมากระแทกกายอีกครั้ง

หญิงสาวขยับแว่นให้เข้าที่ ก่อนหันไปทิศทางของลมนั้น ภาพที่ปรากฏไม่ผิดไปจากที่คิด แม้จะเคยชินแต่ยังสะดุ้งทุกครั้งเมื่อได้เห็นภาพนี้

“ฉันต้องรีบไป”

หล่อนไม่รู้จะเรียกสสารที่อยู่ตรงหน้าว่าอะไรดี รูปลักษณะที่ปรากฏแทบไม่แตกต่างจาก ‘มนุษย์’ ผู้มีเลือดเนื้อและลมหายใจเท่าไรนัก แต่ความต่างที่เห็นได้ชัดของหญิงสาวผู้อยู่ตรงหน้าขณะนี้คือ ใบหน้าและริมฝีปากที่ขาวซีดเกินกว่าจะเชื่อได้ว่าตัวเองกำลังสนทนากับคน

‘ช่วยเขาด้วย’

น้ำเสียงนั้นดังกังวานเป็นห่วงๆ สะท้อนไปทั่วบริเวณ สามสรามั่นใจว่าได้ยินเสียงนั้นเพียงผู้เดียว เพราะนี่คือความสามารถพิเศษที่ติดตัวหล่อนมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก

“ฉันมีนัด” หญิงสาวปฏิเสธแบบถนอมน้ำใจ แต่ใจหนึ่งก็เห็นใจผู้หญิงตรงหน้าจึงพูดให้เหตุผล “ฉันต้องรีบไป ไม่อย่างนั้น...”

‘ได้โปรดช่วยเขาด้วย’

หญิงสาวใบหน้าซีดเขียวสียเดียวกับชุดกระโปรงยาวที่สวมใส่ เคลื่อนไหวมาถึงตัวสามสราอย่างรวดเร็วเพียงกะพริบตา ดวงตาลื่อนลอยคุ่นนิ่งไม่ฉายแววใดๆ

สัมผัสได้ถึงไอเย็นราวกับสสารตรงหน้าคือกำแพงน้ำแข็งที่กำลังหลอมละลาย

“คุณจะให้ฉันช่วยอะไร ฉันมีเวลาไม่มากหรอกนะ”

สามสราไม่อาจปฏิเสธคำร้องขอ หล่อนไม่ได้กลัววิญญาณหญิงสาวตนนี้ หรือจะพูดให้ถูกก็คือ หล่อนไม่เคยกลัววิญญาณตนไหน เพราะทุกดวงวิญญาณที่หล่อนสามารถสื่อสารได้ล้วนแต่เป็นผู้มีจิตใจดี อาจจะมีสะดุ้งตกใจบ้างเมื่อปรับความรู้สึกไม่ทัน ครั้งนี้ก็เช่นกัน

วิญญาณหญิงสาวตนนั้นเบิกดวงตาไร้แวทว้างขึ้น พลังเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูงไปพร้อมกับสายลม สามสราถอนหายใจยาว ในที่สุดก็ใจไม่แข็งพอ

“งานเข้าอีกแล้วเรา”

เดินลงมาจากซานชาลาสถานีรถไฟฟ้า ความเจียบสงบที่มีหล่อนเพียงคนเดียว ก่อนหน้านี้ก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ผู้คนแออัดอยู่เต็มบริเวณทางออก ยาวไปจนถึงทางเชื่อมต่อไปยังสะพานทอดเข้าอาคารสำนักงานใจกลางสี่แยก ในความวุ่นวายนั้นมีสิ่งหนึ่งเรียกความสนใจให้หญิงสาวเดินฝ่าฝูงชนออกไปได้สำเร็จ

สามสราไม่เห็นวิญญาณสาวตนนั้นแล้ว แต่พอจะรู้แล้วว่าสิ่งที่ร้องขอให้ช่วยเหลือคืออะไร

บริเวณจุดเชื่อมต่อบนสะพานแห่งนี้เป็นลานกว้าง ขณะนี้มีผู้คนยืนเบียดเสียดล้อมเป็นครึ่งวงกลม เว้นที่ว่างไว้ระยะหนึ่ง ใจกลางของพื้นที่ว่างนั้นมีชายคนหนึ่งยืนอยู่

“ช่วยเขาด้วย”

เสียงกระซิบข้างหูทำเอาหญิงสาวสะดุ้งโหยง แล้วมองไปยังผู้ชายตรงหน้า เขามีอายุราวสามสิบปลายๆ แต่งตัวดี ดูภูมิฐานมีฐานะ ทำทางเชื่องซึ้งมีแวตาสี้นห้วย และในมือถือมีดปลายแหลมอยู่

เสียงแข็งแซงของไทยมุงโดยรอบให้ความเห็นกันต่าง ๆ นานา จับใจความได้ว่าชายคนนั้นทำงานอยู่ในละแวกนี้ สาเหตุที่คิดสันเป็นเพราะปัญหาครอบครัว

สามสรายังไม่แน่ใจนักว่าจะช่วยเขาได้อย่างไร เวลานั้นตำรวจพร้อมอาสาสมัครกู้ภัยมาถึงแล้ว ชายเชื่องซึ้งเปลี่ยนท่าที่เป็นหวาดระแวง กลอกตา

ล่องแล็กเหมือนคนมีอาการทางจิต เขาหยิบมิดขึ้นมาชูไว้อย่างตื่นกลัว

ตำรวจบางส่วนกันผู้ไม่เกี่ยวข้องให้ถอยห่าง ก่อนจะส่งคนเข้าไปเจรจา สอบถาม นั่นทำให้ชายผู้นั้นตื่นกลัวจนป็นขึ้นไปอยู่บนราวสะพาน เรียกเสียงหวีดร้องของผู้คนโดยรอบ กลัวชายผู้นั้นจะกระโดดลงไปยังพื้นถนนด้านล่าง ที่มีรถสัญจรไปมา ตำรวจจึงสั่งการผ่านวิทยุสื่อสารให้ปิดการจราจรทันที

สามสราพิจารณาดูแล้วว่าการเจรจาของตำรวจไม่ประสบผล ยิ่งทำให้ชายผู้นั้นตื่นกลัวจนกลัวว่าจะสายเกินไป จึงไม่อาจอยู่เฉยได้อีกแล้ว

“คุณเป็นอะไรกับเขา” หล่อนพูดเบาๆ คนเดียว

ลมเย็นที่อยู่ข้างกายหญิงสาวตอบรับทันที เสียงกังวานหุ้มต่ำเหมือนดังออกมาจากเครื่องขยายเสียงรอบทิศทาง ทว่าไม่มีใครได้ยินเสียงนั้นนอกจากหล่อน

‘เขาคือสามีฉัน’

สามสราหนึ่งฟังอยู่นาน สายต่ายังจดจ้องไปยังชายคนนั้นด้วยใจลุ้นระทึก หลายครั้งที่เขาทำท่าจะกระโดดลงไป สลับกับหยิบมิดขึ้นมาจากที่คอตัวเอง เสียงร้องของผู้คนรอบข้างก็ดังขึ้นตาม จนในที่สุดหญิงสาวตัดสินใจเดินเข้าไปยังพื้นที่ตรงนั้น

ตำรวจพร้อมอาสาสมัครรีบเข้ามากันตัว แต่หญิงสาวไม่สน ขึ้นตัวเองเดินเข้าไปให้ใกล้ขึ้นแล้วตะโกนบอกชายคนนั้น

“อย่าทำร้ายตัวเองเลยนะค่ะ ภรรยาคุณต้องเสียใจมากที่คุณตัดสินใจแบบนี้”

สิ้นเสียงของสามสรา ชายคนนั้นก็หยุดนิ่งตาเบิกโพลง ก่อนจะส่ายศีรษะเหมือนคนคลุ้มคลั่ง ตำรวจเห็นดังนั้นก็รีบเข้ามาห้ามปรามหญิงสาว

“ฉันเป็นนักข่าว พอจะรู้จักเขาค่ะ เขามีลูกสาวคนเดียว ไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้ว ให้ฉันช่วยเถอะนะค่ะคุณตำรวจ” สามสราใช้วาจาที่ใครต่อใครพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าช่างฉอเลาะ อ่อนหวานตำรวจนายนั้นตอบไป “นะค่ะคุณตำรวจขอฉันยืนอยู่ตรงนี้ก็ได้อ่ะ”

เมื่อตำรวจนายนั้นพยักหน้า สามสราที่ยิ้มออก หล่อนขยับแขนให้เข้าที่ มองไปยังชายผู้นั้นซึ่งตอนนี้มีวิญญาณสาวยืนสะอื้นอยู่ข้างๆ ช่างเป็นภาพที่น่าหดหู่เหลือเกิน

“ฉันรู้จักคุณมล ภรรยาคุณ โปรดฟังฉันก่อนนะคะคุณมิ่ง”

อาการคลุ้มคลั่งของชายชื่อมิ่งสงบลงทันใด เขามองสามสร่าอย่างไม่เชื่อ
สายตา ชื่อของภรรยาเรียกสติที่ขาดไปให้กลับมาแล้ว

“มลจากฉันไปแล้ว เขาทิ้งฉันไปแล้ว”

ทว่าสงบนิ่งได้เพียงครู่เดียว ร่างกายของชายผู้นั้นก็กลับมาสั่นเทิ้มด้วยความ
เศร้าโศกเสียใจ ดวงตาเลื่อนลอยไร้จุดหมาย เขาร้องไห้ปึมซาใจไม่ต่างกับ
ภรรยาที่ยืนอยู่ข้างๆ เลย

“เขาไม่ได้จากคุณไปไหนนะคะ คุณมลอยู่ข้างๆ คุณเสมอ ถ้าคุณไม่เชื่อ...
ลองหลับตาละคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้าช้าๆ เสียงสะอื้นของเขายังดังไปทั่วบริเวณ สามสร่า
ยังไม่ละความพยายาม หล่อ้นพูดขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่มีใครพรากความสุขจากคุณไปได้ นอกจากคุณเองที่ปฏิเสธสิ่งนั้น”

ครั้งนี้ชายชื่อมิ่งกวาดสายตามองหน้าผู้พูด เขาเห็นแววตาคู่นั้นแล้ว
คิดถึงภร่ายิ่งนัก สามสร่าพยักหน้าช้าๆ ให้ความมั่นใจ ก่อนที่เขาจะค่อยๆ
หลับตาลง

ความมืดมิดพาดำเนินไปสู่ความสุขที่คล้ายว่าจากไปนานแล้ว ภาพของ
ภรรยากลับมาปรากฏชัดขึ้นอีกครั้งในความทรงจำ ลูกสาววัยสิบขวบอยู่ใน
อ้อมกอดของเธอ และเธอ แล้วเสียงของความสุขก็ดังขึ้น

“ฉันไม่ได้จากคุณไปไหน ลูกเราจะอยู่ยังไงถ้าไม่มีคุณ”

ชายหนุ่มลืมตาขึ้นมาอยู่กับโลกแห่งความเป็นจริง ภาพตรงหน้าไม่มีภรรยา
และเขายังมีชีวิตอยู่

“น้องมิวจะต้องดีใจมาก ที่พ่อคนเก่งจะกลับบ้านมาหาเธอพร้อมความรัก
ที่มีเต็มหัวใจ” สามสร่าเผยยิ้มอบอุ่นให้กำลังใจ “การลาจากเจ็บปวดเสมอ แต่
คนที่ยังมีลมหายใจอยู่ ต้องเรียนรู้จากความเจ็บปวดนั้นเพื่อผ่านมันไปให้ได้นะคะ”

สิ้นประโยคของสามสร่า ชายผู้นั้นทั้งมีดลงพื้น เขาก็มั่นอยู่กับความคิด
ครุ่นหนึ่ง ก่อนจะหย่อนตัวลงมาจากราวสะพาน ต่อจากนั้นอาสาศมึนก็เดินเข้าไป
รับตัว

เสียงปรบมือดังขึ้นก็ก่อกองจากผู้คนที่เฝ้าสังเกตการณ์ ต่างก็ยินดีที่สามสราเข้าไปช่วยเหลือให้เรื่องราวจบลงโดยไม่เกิดความสูญเสีย หญิงสาวไม่ชินกับสายตาผู้คนรอบตัวที่มอบความชื่นชมให้เท่าไรนัก ได้แต่ฉีกยิ้มกว้างตอบรับ พลังมองไปทางชายชื่อนิ่งที่กำลังเดินเข้ามาหา

“มลออยู่ข้างๆ ฉันจริงๆ ใช่มั้ย?”

“จริงสิคะ ฉันไม่โกหกหรอกค่ะ” แววตาของหญิงสาวสดใสเช่นเดียวกับรอยยิ้มคือสิ่งยืนยัน

“ขอบคุณที่พูดให้ฉันสบายใจ” เขารู้สึกดีเหลือเกินที่หญิงสาวผู้นี้พูดให้กำลังใจ แต่ยังมีเรื่องที่ยากร้องขอต่อไปว่า “ถ้าฉันต้องติดคุก เธอช่วยดูแลน้องมิวจะได้ไหม?”

สามสราส่ายหน้าปฏิเสธทันที

“ฉันเลี้ยงเด็กไม่เป็นหรอกค่ะ ตำรวจแค่พาคุณไปปรับทัศนคติ อาจจะโดนค่าปรับนิดหน่อยขอหาก่อความไม่สงบ คงไม่ถึงขนาดต้องหาคนดูแลหรอกค่ะ อีกอย่างน้องมิวอยู่โรงเรียนประจำ เธอไม่รู้หรอกค่ะว่าเกิดอะไรขึ้น” พูดจบก็หันไปหลีกตาให้กับภรรยาของชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ กัน “หวังว่าคุณจะไม่คิดสั้นแบบนี้อีกแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าแทนคำตอบ จากนั้นตำรวจก็ควบคุมตัวออกไป ไทมมูจจึงแยกย้ายเช่นเดียวกัน มีเพียงวิญญาณหญิงสาวที่ยังยืนยิ้มไม่ไปไหน

“คุณเองก็ควรไปได้แล้ว ดวงจิตที่สั่งสมแต่ความดีของคุณ จะนำไปสู่ในภพภูมิที่ดี”

“ขอบใจนะสามสรา ดวงจิตของเธอเต็มเปี่ยมไปด้วยความดี จะนำพาเธอให้เจอแต่สิ่งดีๆ และคนดีๆ เช่นเดียวกัน รีบไปเถอะ เดี่ยวจะไม่ทันเวลา”

“ตายละ! ฉันลืมนะตัวเองไปเสียสนิท โอ้ย! อีกสิบนาทิจานจะเริ่มแล้ว ขอบคุณนะค่ะที่เตือนฉัน” ประชดวิญญาณสาวให้รู้สึกตัว

“ยังไงเธอก็ไปทัน เชื่อฉันสิ”

วิญญาณสาวตนนั้นค่อยๆ เลื่อนหายไปพร้อมแสงอาทิตย์ลับขอบฟ้า สามสราถอนหายใจอย่างยินดีฝากไปตามลมแรงนั้นด้วย

ทำธุระของคนอื่นเสร็จสิ้นแล้ว หญิงสาววิ่งกระหืดกระหอบลงจากสะพานมาที่ถนนใหญ่ มองหารถมอเตอร์ไซด์รับจ้างเพื่อพาหล่อนไปส่งยังจุดหมาย อีกสิบนาทีงานจะเริ่มอยู่แล้ว คิดไม่ออกว่าจะไปทันได้อย่างไร

‘สงสัยฉันจะโดนผีหลอกจริง ๆ ก็คราวนี้!’

การจราจรที่หยุดนิ่งไปนาน ขณะนี้รถเริ่มเคลื่อนตัวแล้ว สีแยกแห่งนี้ขึ้นชื่อว่ารถติดมหาโหดไม่แพ้แยกไหนๆ ในกรุงเทพมหานคร หญิงสาวหัวหมุนอยู่กับการโบกรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง แต่ต้องผิดหวังเพราะแต่ละคันที่ขับผ่านก็มีผู้โดยสารกันหมด

มองไฟแดงนับถอยหลังกว่าร้อยวินาทียิ่งทำให้กระวนกระวายใจ ทันใดนั้นเองโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสะพายก็สั่นขึ้น สร้างความงุนงงเป็นอย่างมาก หญิงสาวรีบเปิดกระเป๋าดูด้วยความดีใจ เมื่อเห็นหน้าจอแสดงชื่อเพื่อนซี้ที่รีบกดรับสาย

“อยู่ไหนแล้วแก งานใกล้จะเริ่มแล้วนะ ฉันโทร.หาเป็นสิบๆ สายทำไมไม่รับ นึกว่าแกจะมาถึงก่อนซะอีก” จุ้นหรือจุฑามาศ เพื่อนร่วมงานผิปากกล้าคนสนิทซึ่งพูดกันด้วยความร้อใจ

“เกิดเหตุขัดข้องนิดหน่อยนะ นี่ฉันกำลังจะนั่งวินไป ก็มาถึงแล้วเหอ” พูดพลางชะเง้อคอมองหารถมอเตอร์ไซด์ที่จอดติดไฟแดงอยู่ด้วย คันที่เห็นว่าไม่มีคนซ้อนท้ายก็ไม่ไ้รถรับจ้าง

“แกจะไปถามถึงเจ้าของงานทำไม ป่านนี้เขาก็ต้องสแตนด์บายแล้วสิ งานแถลงข่าวเปิดตัวซิงเกิ้ลใหม่นะ ไม่ใช่นัดบอด”

“ก็ไม่แน่หรอก บางงานฉันก็เห็นเขามาสายนักร้องซูเปอร์สตาร์ผิผิตเวลานิดหน่อยไม่น่าเกลียดหรอก” หล่อนพูดตามที่เคยประสบมากับตัวเอง ที่ยกมาพูดก็เพราะหวังให้เป็นอย่างนั้น หล่อนจะได้ไม่พลาดงานนี้

“ฉันต้องเข้าไปในงานแล้ว ถ้าแกมาถึงก็รีบตามเข้าไปละ”

จุฑามาศวางสายไปแล้ว นาที่นี้สามสรวร้อใจยิ่งนัก หันรีหันขวางก่อดตสันใจจะเดินมุ่งหน้าไปอีกฝั่ง เพื่อจะมีรถว่างให้โบกสักคัน

ทันใดนั้นเอง รถมอเตอร์ไซด์บิ๊กไบค์ที่จอดติดไฟแดงอยู่ตรงหน้าหล่อน

คนขับเปิดหน้าต่างทักถามวกกันน็อกเต็มไปชิ้น แล้วหันมาพูดกับเพื่อนว่า
“จะไปงานก็ใช่ไหม ขึ้นรถสิ”

หญิงสาวจ้องมองผู้ที่ชักชวนอย่างไม่แน่ใจนัก ภายใต้มวกกันน็อกเต็มใบสีแดงสีเดียวกับตัวรถ ชายหนุ่มสวมหมวกสีดำคลุมปกปิดใบหน้าอยู่อีกชั้น เห็นเพียงดวงตาคู่หนึ่ง ประกายในแววตานั้นดูเศร้าๆ แต่มีเสน่ห์คุ้นตาเสียจนไม่อาจละสายตา

ชายหนุ่มในชุดแจ็กเก็ตหนังสีดำพยักหน้าเป็นเชิงเร่งการตัดสินใจ พลายมือชี้ไปที่สัญญาณไฟจราจร สามสรามองตามจึงเห็นว่าอีกไม่กี่วินาทีไฟก็จะเขียวแล้ว

“รบกวนคุณช่วยไปส่งฉันหน่อยนะคะ” หล่อนตัดสินใจได้แล้วค้อมศีรษะเล็กน้อยแสดงความขอบคุณ

“ขึ้นมาเลย”

ชายหนุ่มใจดีผู้นั้นออกปากอนุญาต ทว่าหญิงสาววางตัวไม่ถูกขึ้นมา ปกติแล้วเรียกใช้บริการมอเตอร์ไซด์รับจ้างอยู่เป็นประจำ เพื่อความรวดเร็วในการออกเดินทางไปทำข่าว แต่รถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ตรงหน้าที่เขาวางกันว่าแรงนักหนา ยังไม่เคยได้สัมผัส

ด้วยสามสราเป็นคนที่รูปร่างเล็ก ความสูงไม่ถึงร้อยหกสิบเซนติเมตรดี จึงเป็นงานยากที่หล่อนจะก้าวขึ้นไปนั่ง หากจะต้องปีนขึ้นไป ก็ต้องมีหลักไว้ให้เหนี่ยวตัว

เสมือนคนขับจะรับรู้ปัญหา เขาละมือจากคันเร่งมาจับที่ไหล่ตัวเองเป็นการอนุญาต

“ขอโทษนะคะ”

สามสราไม่รีรออะไรอีก เกาะไหล่ของเขาแล้วเหี่ยวตัวขึ้นไปนั่งอยู่บนเบาะได้สำเร็จ ก่อนจะรีบดึงมือออกมาถอดกระเป๋าล้องแน่น เวลานั้นสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว คนขับบิดคันเร่งหนึ่งครั้งเครื่องยนต์ก็ดังกระหึ่ม เป็นที่สนใจของผู้ใช้ถนนกันเป็นตาเดียว

“ไม่อยากเชื่อว่าคุณจะได้มานั่งซ้อนท้ายบิ๊กไบค์กับคนที่ไม่รู้จัก!”

ความตื่นตื่นมีมากกว่าการหัดขับรถครั้งแรกเสียอีก หล่อนยังจดจำความรู้สึกวันนั้นได้ดี ทั้งตื่นเต้นและเกร็งจนกำพวงมาลัยแน่น เหงื่อแตกพลั๊กๆ โชคดีที่ผ่านบททดสอบมาได้โดยที่รถและประตูบ้านไม่เป็นอะไร พี่สาวทั้งสองคนยังจำมาลို့จนถึงทุกวันนี้

หลังจากหลุดไฟแดงสี่แยกนั้นมาแล้ว ถนนก็โล่งจนผิดสังเกต แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงอยู่กับเวลาว่าคงจะเกินสิบนาทีไปหลายนาทีแล้ว ได้แต่หวังไปไหนดีเลย ภาวนาให้หล่อนอย่าพลาดงานนี้เลย

รถมอเตอร์ไซด์เร่งความเร็วเหมือนรู้ว่าหล่อนรีบ ใบหน้าปะทะลมแรงจนรู้สึกตึงไปหมด ใช้มือข้างหนึ่งรวบผมเอาไว้ไม่ให้ปลิวพันกันยุ่งเหยิง มืออีกข้างถอดกระเป๋านั่น ขยับไปอีกสักพักคนขับก็เริ่มลดความเร็วเมื่อถึงทางแยกที่จะไปยังจุดหมาย

ถนนสายนี้มีรถหนาแน่นเคลื่อนตัวช้า ผู้ขับขี่ใช้ความชำนาญพาซอกแซกไปได้เรื่อยๆ ระยะอีกไม่กี่นาทีสิบเมตรจะถึงตึกของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่แล้ว เขาเปิดสัญญาณไฟเลี้ยวทันที

ทันใดนั้นเอง รถสปอร์ตคูเป้สี่ประตูคันหรูในเลนที่สองก็ขับแซงขึ้นมาเลี้ยวขาดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มกำเบรคได้ทันฉิวเฉียด เสียงล้อเสียดสีไปกับพื้นถนนดังสนั่น ส่งผลให้ทั้งคนและรถเกือบจะคะมำไปข้างหน้า สามสราหยุดตัวเองไม่ทัน พุ่งไปโดนตัวเขาอย่างจัง

รถสปอร์ตคันนั้นเปิดไฟฉุกเฉินก่อนจะจอดลง คนขับลงจากรถมุ่งตรงเข้ามาหา

“ขอโทษที เป็นอะไรไหม”

สามสราตั้งหลักได้แล้วรีบถอยตัวกลับมานั่งประจำที่ มองไปทางผู้ชายมาดตึกคนนั้น ถึงแม้จะสวมแว่นดำแต่ก็มือร่ำความหล่อชัดแจ้ง นับว่าเป็นคนรวยหน้าตาดีที่มีจิตสำนึกดีอยู่ รู้ว่าทำผิดแล้วกล่าวคำขอโทษ แต่มารยาทในการขับขี่ควรจะต้องปรับปรุงเร่งด่วน

ผู้ขับขี่มอเตอร์ไซด์คันที่หญิงสาวซ่อนอยู่ไม่ตอบอะไร เขายกมือขึ้นมาเป็นทำนองว่าไม่ติดใจเอาความ พลังใช้เท้าถัดรถไปข้างหน้าใกล้กับประตูของที่นั่งข้างคนขับ สามสราจึงมองเห็นชัดว่าในรถสปอร์ตมีผู้หญิงอีกคนหนึ่ง

หล่อนเห็นเขามองไปทางผู้หญิงคนนั้น ก่อนจะเบือนหน้ากลับมาทางเดิม พร้อมเร่งความเร็วขับเลี้ยวเข้าไปในตึกทันที อันที่จริงหล่อนตั้งใจจะลงจากรถตั้งแต่เกิดเหตุเมื่อสักครู่นี้แต่ยังไม่มีโอกาส ดูเหมือนว่าคนขับจะไม่อยากอยู่ตรงนั้นนาน

เขาขับพาขึ้นมายังลานจอดรถชั้นสอง ก่อนจะจอดลงตรงทางเข้าด้านหลังของอาคารชั้นนี้ เมื่อรถจอดสนิท สามสรายังไม่ค่อยแน่ใจนัก

‘ตอนขึ้นก็ว่ายากแล้ว แต่ตอนลงนี่สิ’

หญิงสาวไม่มัวคิดมากให้เสียเวลาอีก เกาะไหล่ทั้งสองข้างของเขาไว้ พลังยืนขึ้นบนที่พักเท้าแล้วเหวี่ยงขาลงมายืนบนพื้นได้สำเร็จ เป็นอันเสร็จสิ้นภารกิจขอติตรถคนแปลกหน้ามาด้วย

“ขอบคุณมาก ๆ นะคะที่มาส่งฉัน ถ้าไม่ได้คุณฉันคงพลาดงานนี้แน่ ๆ ฉันขอจ่ายค่าเสียเวลาให้คุณนะคะ” หล่อนพูดพลางค้อมศีรษะ ขณะที่สองมือเปิดกระเป๋าตั้งใจจะหยิบเงินตอบแทนน้ำใจเขา

“ผมไม่เอาหรอก”

“ไม่ได้ค่ะ คุณต้องลำบากเพราะฉัน เมื่อไหร่ก็เกือบชนอีก” ในกระเป๋าสะพายมีของไม่มากนัก กระเป๋าสตาร์ค ไทโรศัพท์มือถือ ไดอะรี่ ปากกา ของใช้กระจุกกระจิกนิดหน่อย แต่มีบางอย่างที่หายไป

“ลำบากที่ไหนล่ะ ผมต้องมาที่นี้อยู่แล้ว”

หญิงสาวขมวดคิ้วสงสัย มือยังควานหาของสิ่งนั้นไปด้วย

“คุณทำงานที่นั่นหรอคะ โชคดีจัง” สามสราก้มหน้าก้มตาหาของในกระเป๋าต่อ

“เอ๊ หายไปไหนนะ”

“หาเงินอยู่เหรอ บอกแล้วไงว่าไม่ต้อง”

“ฉันหาบัตรเข้างานแถวชาวของกินะคะ จำได้ว่าหยิบใส่กระเป๋ามาแล้วนี่นา โธ่เอ๊ย! หมดกัน”

ชายหนุ่มที่ยังสวมหมวกกันน็อกมองท่าทางหมดอาลัยตายอยากของหญิงสาวแล้วปล่อยเสียงหัวเราะออกมา สามสรา่มุ่ยหน้าให้กับอาการนั้น

“นี่คุณ ฉันจริงจังนะคะ คุณไม่รู้หรือกว่า การที่แฟนคลับต้องอดตาหลับ-ขับตานอนเพื่อให้ได้บัตรสักใบมานั้นยากเย็นแค่ไหน เกือบสองปีแล้วนะที่ไม่ได้เห็นหน้าเขา ไม่ได้ยินเสียงเขา โอกาสอยู่ตรงหน้าแค่นี้ แต่ฉันกลับทำมันลอยหายไป”

พูดร้ายยาวระบายความในใจหมดแล้วก็ถอนหายใจทิ้งตาม มองชายหนุ่มที่ยังหรีตยิ้มไม่เลิก เขาได้ว่าเขาจะตลกหล่นมากที่บาร์ดาราที่ร้องไม่ลืมหูลืมตา

“จ้ะ เอาอย่างนี้ไหม” ชายหนุ่มเสนอทางเลือกที่ทำให้หญิงสาวกลับมาตื่นตัวอีกครั้ง

“คุณจะหาบัตรให้ฉันเหรอ!” สามสราพูดสวนทันใด ในเมื่อเขาทำงานอยู่ที่นี่ค่ายเพลงแห่งนี้ เรื่องที่จะหาบัตรหรือพาหล่นเข้างานคงไม่ยากเกินความสามารถเลย ความหวังจึงกลับมาลุกโชนขึ้นอีกครั้ง

“ผมไม่มีบัตรหรอก”

ความหวังที่เพิ่งลุกโชนดับพริบไม่เป็นท่า!

“แต่คุณช่วยพาฉันมาส่งถึงที่ที่ไม่รู้จะขอคุณยังงั้นแล้ว เต๋ยวฉันให้เพื่อนที่เป็นนักข่าวช่วยหาทางพาเข้างานก็ได้ค่ะ หรือไม่ก็รอตอนงานเล็ก ฉันอาจจะมีโอกาสได้เจอกับเขาก็ได้นะ”

ชายหนุ่มนึกถึงและชื่นชมหญิงสาวผู้มองโลกในแง่ดี ก่อนหน้านี้ยังเหมือนเด็กน้อยอยากขอลายเซ็นศิลปินอยู่เลย บทจะทำใจได้ก็รวดเร็วจนตามไม่ทัน

“ไหนๆ ก็ช่วยมาถึงขนาดนี้แล้ว”

เขาหยุดพูด ก่อนจะถอดหมวกกันน็อกออก สามสรา่มองท่าทางนั้นด้วยความสนใจ โมงสี่ค่าที่คลุมใบหน้าอยู่ค่อยๆ เปิดออก แล้วภาพที่ไม่เคยนึกฝัน

มาก่อนก็ทำเอาตกตะลึงตาค้าง

ภูตผีวิญญูณตนไหนก็ไม่เคยทำให้หล่อนเกิดอาการนี้...

กวีกรวาทหมวกกันน็อกลงบนตัวรถ เขาใช้มือปิดผมให้ตกลงมาแล้วจัดเป็นทรง ใบหน้าขาวสะอาดหมดจด มีเพียงดวงตาที่ดูอิดโรยทว่าเปี่ยมด้วยเสน่ห์ ยิ่งนัก ส่วนริมฝีปากบางได้รูปนั้นอมชมพูนิดๆ บอกว่าเป็นคนสุขภาพดี

สามสรา มองหน้านักร้องหนุ่มอย่างตะลึงงัน โลกของหล่อนหมุนตัวๆ รู้สึกมีน งง ทำอะไรไม่ถูก

“นี่ฉันนั่งซ้อนท้ายรถซูเปอร์สตาร์หรือนี่!”

“เธอไม่พลาดงานนี้หรือสาวน้อย เจ้าของงานยังยืนโอ้ออยู่ตรงนี้เลย แปลว่างานยังไม่เริ่ม เอ้า! รออะไรอยู่ล่ะ ยืมได้แล้ว”

“คุณ...เอ่อ...ก็” หล่อนยังพูดได้ไม่เต็มเสียงนัก ความตื่นเต้นที่เจอนักร้องในดวงใจแบบไม่ทันตั้งตัวมาก่อน ความรู้สึกมันสุดแสนจะบรรยาย

หญิงสาวมองเขาจัดทรงผมให้เข้าที่เรียบร้อย จากนั้นนักร้องหนุ่มก็ยกมือขึ้นมาแล้วอ้อมไปที่หลังคอ ก่อนจะหยิบสิ่งของบางอย่างออกมา เขายื่นมันให้หญิงสาวตรงหน้า

“ฉันไม่มีบัตร แต่ของสิ่งนี้จะช่วยให้เธอเข้างานได้ แถมเลือกที่นั่งวีไอพีให้ด้วยนะ รับไปสิ”

สามสรา งุนงงเป็นอย่างมากเมื่อสรรพนามที่เขาใช้แทนตัวเปลี่ยนไป ฟังดูสนิทสนมเป็นกันเองจนวางตัวไม่ถูกไปชั่วครู่ ด้วยหล่อนกับนักร้องหนุ่มอายุห่างกันปีหนึ่ง เขาเป็นพี่หล่อน และยังเป็นไอดอลหนึ่งเดียวในใจ

หญิงสาวรับของสิ่งนั้นมาอย่างไม่แน่ใจนัก ก่อนแบมือออกมามองให้เต็มตามันคือสร้อยคอทำจากเชือกหนังสีดำ มีจี้รูปปีกกิตาร์ห้อยอยู่

“ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ” ส่งของสิ่งนั้นกลับไปยังไม่ลังเล หล่อนพอจะคุ้นเคยกับเครื่องประดับชิ้นนี้

“เธอรับไปเถอะ ไม่ใช่ของมีค่าอะไรมากมาย”

“มีสิ นี่มันเป็นของส่วนตัวของนายนะ” เขาเรียกหล่อนว่าเธอ สามสรา จึงเปลี่ยนสรรพนามให้สนิทสนมตาม “ฉันเชื่อว่าคุณค่าของสร้อยเส้นนี้ไม่ได้

อยู่ที่ราคา ไม่อย่างนั้น นายคงไม่ไ่สมันไ้ตลอดเวลาหรอก”

กวีกรนึ่งไป เขาทบทวนสิ่งที่หญิงสาวพูดแล้วปลงตก ความไม่สบายใจที่เขาเผชิญมาตลอดระยะเวลาหนึ่ง กลับมาบั่นทอนแรงกายแรงใจอีกครั้ง ก่อนจะมากไปกว่านี้ เขาจึงบอกรับคืนให้จบเรื่อง

“วันนี้ฉันตั้งใจจะมอบของรักของฉันให้กับแฟนคลับในงานอยู่แล้ว เธอควรจะได้ใจนะที่ได้เป็นแฟนคลับผู้โชคดีคนนั้นก่อนที่งานจะเริ่มซะอีก แต่ถ้าเธอยังมัวแต่ปฏิเสธอยู่อย่างนี้ งานฉันคงล่มจริง ๆ แน่”

หญิงสาวรู้สึกเกือบเกินที่ก่อนหน้านี้เปิดเผยตัวตนให้เขารู้ว่าหล่อนเป็นแฟนคลับ ทั้งยังจะเป็นคนที่ทำให้งานแถลงข่าวของเขาล่มอีกด้วย จึงรับสร้อยเส้นนั้นมาด้วยความดีใจอย่างที่สุด ไม่นึกติดใจอะไรอีก

“ฉันรับไว้ก็ได้ ขอขอบคุณนะคะ”

“ฉันต้องรีบไปแล้ว ไว้เจอกันในงาน”

กวีกรสตาร์ทเครื่องขับจากไปแล้ว สามสรา มองตามรถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ ขับขึ้นไปบนอาคารจนลับสายตา ใจยังเต้นรัวเป็นจังหวะเพลงเร็วเพลงโปรดของนักร้องหนุ่มไม่หาย

“นี่ฉันไม่ได้ฝันไปจริงๆ ใช่มั้ย”

ห้องแต่งตัวเวลานี้แสนจะวุ่นวาย ทีมงานหัวหมุนเดินเข้าออกกันพลุกพล่าน เสียงตะโกนถามหานักร้องหนุ่มดังขึ้นเป็นระยะ ผู้ที่ได้รับบทหนักในการตอบคำถามมากที่สุดคืออชิเดช

ชายท่วงท่าดั่งดั่งผีปากจัดจ้าน ผู้จัดการส่วนตัวของนักร้องหนุ่มหัวเสียกว่าใคร มือยังกดโทรศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลาขณะที่ปากก็บ่นไม่หยุด

“เนเใจนะว่าก็ออกมาจากคอนโดตั้งนานแล้ว ถ้าตาถั่ว พุดมั่วๆ ละก็กลับไปฉินเล่นงานคุณแน่!” อชิเดชหัวเสียหนักกว่าเดิม กดวางสายโทรศัพท์สายล่าสุดอย่างเดือดดาล “ก๊นั้นกั๊ ฟัไม่น่าไว้ใจหลงเชื่อเธอเลย!”

เวลาเดียวกันนั้น ห้องที่ใช้เตรียมตัวนักร้องหนุ่มก็มีผู้มาใหม่ปรากฏตัว สะกดเอาความวุ่นวายหลังเวทีนี้ให้สงบลงได้

อชิเดชปรับสีหน้าให้ยิ้มแย้มได้อย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินไปต้อนรับผู้มาใหม่ ด้วยท่าทางนอบน้อม

“สวัสดีค่ะคุณชวิน ลมอะไรหอบมาถึงห้องแต่งตัวได้คะเนี่ย ก็ใกล้จะถึงแล้วละค่ะ”

ชายชื่อชวิน หน้าตาหล่อเหลา เนียบตั้งแต่ทรงผมจนถึงการแต่งตัว เขาใส่สูทสีเทาเข้มคลุมเชิ้ตสีดำ มาดนิ่งของชายหนุ่มทำให้ดูราวกับเป็นเจ้าของที่อายุยังน้อย ทว่าบทบาทจริงของชวินคือหนึ่งในกรรมการบริหารค่ายเพลงแห่งนี้

ชวินปรากฏตัวพร้อมหญิงสาวที่เพิ่งคงออกสื่อเมื่อไม่นานมานี้ โมนาเป็นผู้หญิงแต่งตัวเปรี้ยวทันสมัย ปัจจุบันหญิงสาวเข้าสู่การบันทึกอย่างเต็มตัว หลังจากเล่นเป็นนางเอกมิวสิกวิดีโอจนกลายเป็นที่รู้จัก

“เลยเวลาเริ่มงานไปยี่สิบนาทีแล้ว” ชวินหยุดพูด ให้คู่สนทนาตีความเอาเองว่าควรจะพิจารณาตัวอย่างไร

“อชิทราบค่ะ แต่มันเป็นเหตุสุดวิสัยจริงๆ ก็ก็เลยมาไม่ทัน อชิพยายามโทร.ตามอยู่นะคะ”

“จบงานวันนี้ ผมคงจะต้องทบทวนบทบาทของใครต่อใครใหม่เสียหน่อย คุณเองก็ดูแลก็มานาน คงจะรู้ว่าไม่ควรปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

ท่าทางดุดันของชวินเป็นที่เกรงกลัวของใครต่อใคร ต่างก็รู้ถึงความเด็ดขาดเอาจริงเอาจังในการทำงาน อชิเดชได้ฟังประโยคนั้นถึงกับเข่าอ่อน กลัวว่าความขวยจะตกมาอยู่ที่เขา ทั้งๆที่เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นความผิดของเขาเลย

“อชิขอโทษค่ะคุณชวิน ต่อไปจะไม่ให้เกิดขึ้นอีกนะคะ” เขาทั้งกลัวและอับอายคนอื่นๆ ในห้องยิ่งนัก

โมนาขยับตัวเข้าไปคล่องแขนชวิน แสดงท่าทางของคนรัก ฉีกยิ้มหล่อดูจะฉานออกไปว่า “โมนาว่าเราเริ่มงานเลยก็ได้เนี่ย ให้พิธีกรชวนแฟนคลับพูดคุย หรือไม่ก็ร้องเพลงเก่าๆ ของก็ร่วมกันไปพลางๆ จะได้ไม่เป็นที่ผิดสังเกตไปละค่ะ”

ข้อเสนอของโมนาจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดในเวลาอัน ชวินหันไปสั่งการคนที่เกี่ยวข้องทันที ต่อจากนั้น ชวินก็พุดันออกจากห้องไป บรรดาทีมงาน

จึงกลับมาเคลื่อนไหวมีชีวิตชีวาอีกครั้ง

อชิเดชหงุดหงิดพลงถอนหายใจแรง สุดท้ายเลขก็มาออกที่เขาในฐานะผู้จัดการของนักร้องซูเปอร์สตาร์ที่นับวันจะเอาแต่ใจตัวเองจนคุมไม่อยู่

เวลาเดียวกันนั้น ได้ยินเสียงโห่ร้องยินดีดังขึ้น เมื่อหันไปตามเสียง จึงเห็นว่ากีรมาถึงแล้ว อชิเดชไม่รอช้า รีบเข้าไปถึงตัวนักร้องหนุ่มอย่างรวดเร็ว

“ไปไหนมาอีก! พี่โทรหาเราจนมือหักแล้ว ปิดเครื่องทำไม รู้ไหมว่าคนอื่นเขาเดือดร้อนแค่ไหน เป็นถึงนักร้องซูเปอร์สตาร์นะ ไม่ใช่ชนักร้องกิ๊กก๊อกโนเนมเหมือนเมื่อก่อน ทำอะไรคิดถึงหน้าพี่บ้าง”

กีรมาฟังผู้จัดการส่วนตัวรายยาวด้วยความเคยชิน เพราะความหมายในถ้อยคำเหล่านั้นมันแทงใจจนด้านชาไปแล้ว

“ผมขอโทษ” เขาตอบไปเพียงเท่านั้นให้จบเรื่อง นาที่นี้เขาเชื่อว่ามีใครสนใจหรอกว่าเขาไปทำอะไรที่ไหนมา บทบาทต่อจากนี้ต่างหากที่ทุกคนตั้งตารอ

“รีบไปเปลี่ยนชุดแล้วจะได้รับมาทำผม” อชิเดชคำนวณเวลาไปด้วยใช้เวลาสักเจ็ดถึงสิบนาทีน่าจะยังทันอยู่

“พี่ให้คนเตรียมกีตาร์แล้วใช่ไหม”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก ทุกอย่างเตรียมพร้อมหมดแล้ว ขาดก็แต่เรานั้นแหละ ดุชิ แทนที่วันนี้จะเปิดตัวคึกคักให้สมกับเป็นซิงเกิ้ลใหม่ ดันเลือกแต่งเพลงซึ่ง ใครๆ เขาก็ชอบเห็นเราเด่นมากกว่าไม่รู้หรือไง”

“ไม่มีใครสนุกสนานได้ตลอดเวลาหรอกพี่”

อชิเดชค้อนไล่คนยกย่อน ใบหน้าของกีรมาแม้จะไม่สดชื่น แต่รัศมีของการเป็นนักร้องชื่อดังไม่เคยจางหาย ชายหนุ่มเป็นที่รักของแฟนคลับมากมาย ตั้งแต่ออกอัลบั้มแรก ในฐานะผู้จัดการส่วนตัว เขาไม่มีวันให้นักร้องคนนั้นดูดีน้อยกว่าที่ควร

“พี่จะไปบอกให้ห้องแกล้งชาวเตรียมตัว รีบหน่อยนะก็”

กีรมามองตามผู้จัดการส่วนตัวเดินออกไป แล้วหิ้วตัวลงบนเก้าอี้อย่างเหนื่อยล้า หากการตัดสินใจของเขาในวันนี้จะทำให้อะไรๆ เปลี่ยนแปลงไป เขาหวังเหลือเกินว่าจะได้สัมผัสความสุขที่แท้จริงสักที

๓

สามสรวังกระหืดกระหอบมาถึงห้องที่ใช้จัดแกลงข้าว หญิงสาว
หยุดพักหายใจแรงอยู่ครู่หนึ่ง มองไปรอบตัวเห็นว่าบริเวณนี้คนแน่นขนาด

แฟนคลับจำนวนมากที่ไม่มีบัตรเข้างานนั่งออกันอยู่ตรงจอโปรเจกต์เตอร์
ผู้จัดงานเตรียมไว้รองรับผู้ที่พลาดบัตรให้ได้ร่วมติดตามชมการแกลงข้าวไป
พร้อมๆ กัน

แต่ละคนเตรียมตัวกันมาพร้อมมาก มีทั้งป้ายคัดเอาต์รูปนักร้องหนุ่ม
ป้ายไฟหลากหลายรูปแบบ ตุ๊กตา ดอกไม้ ของขวัญสารพัดที่หามามอบให้เป็น
กำลังใจ สามสรวมองแล้วเปรียบเทียบกับตัวเอง หล่อนคงเป็นแฟนคลับที่ลงทุน
น้อยที่สุดที่มาแต่ตัว แต่ถ้าจะวัดกันเรื่องการติดตามผลงานของชายหนุ่ม หล่อน
มั่นใจว่ามีความรู้ไม่น้อยหน้าใคร

เวลานี้หล่อนคิดหนักว่าจะเดินเข้างานโดยถือสร้อยของนักร้องหนุ่มไป
แสดงตัวดีหรือไม่ เพราะหากคนอื่นเข้าใจผิด คิดว่าหล่อนเป็นมิชชันนารีหยิบฉวย
เอาของเขามากไม่ดีแน่ หรือหล่อนควรจะถอดใจ นั่งดูผ่านหน้าจอตรงนี้ก็พอ

แต่ความหวังยังไม่ดับลงเสียทีเดียว เมื่อเห็นเพื่อนซี้กำลังเดินออกมาจาก
ห้องแกลงข้าว สามสรวรีบโบกมือเรียกด้วยความดีใจ จุฑามาศเห็นแล้วปรี
เข้ามาหาทันที

“มาถึงซะทีนะแก! โชคดีนะที่พระเอกของงานยังไม่มา งานก็เลยยังเริ่ม
ไม่ได้”

“ก็อาจจะติดธุระอยู่ก็ได้ เขาถึงมาช้า” แก้วตัวแทนนักร้องหนุ่ม รู้ดีว่า

สาเหตุหนึ่งมาจากหล่อน

“ยะ นักร้องซุปรตาร์ทอะไรก็ไม่น่าเกลียด ฉันว่าอาจจะจะเป็นแผนการตลาด ถ่วงเวลาหาเรื่องโปรโมตเพลง หรือไม่อีกสักพักอาจจะออกมาประกาศยกเลิกงาน เพราะเกิดเหตุขัดข้องบางประการ เอาให้พรุ่งนี้เป็นข่าวหน้าหนึ่งไปเลย”

“แกนี่ปากเสียแล้วยังมองโลกในแง่ร้ายจัง มิน่า ดาราคนดังเขาถึงไม่อยาก ให้สัมภาษณ์สำนักพิมพ์เรา”

จุฑามาศค่อนข้างใส่เพื่อนซี้คนละสายงาน ก่อนค่อนข้างอดไปตามนิสัย

“เขาเรียกว่าคนตรง คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น มัวแต่อ้อมอ้อมเบี่ยงประเด็น แล้วเมื่อไหร่จะได้คำตอบ ฉันมาคิดๆ ดูแล้ว บ.ก.น่าจะเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่านะ ถึงได้ส่งฉันมาทำข่าวบันเทิง แล้วส่งแกไปทำข่าวจับผู้ร้าย”

สามสราภักดิ์แบบนั้น หล่อนหัวเราะออกที่จุฑามาศมีท่าทางทอดถอนใจ ทุกครั้งที่พูดถึงเรื่องนี้

“แกจะสงสัยไปทำไม ทำงานมาเป็นปีแล้ว ผลงานก็เข้าตาบ.ก.ซะขนาดนี้ ขอย้ายไม่ทันแล้วละ”

“ไม่ย้ายก็ดี ทำข่าวดาราเจริญหูเจริญตากว่าเยอะ ฉันไม่อยากเห็นผี เหมือนแก” ความสามารถพิเศษข้อหนึ่งของเพื่อน จุฑามาศเพิ่งจะรู้เมื่อไม่นาน

“พูดมาก เดี่ยวก็ให้ผีข้างๆ หักคอซะเหวอก” สามสราแค้นพูดเข้าแหย แต่กลับส่งผลให้จุฑามาศกระเด็นตัวมาเกาะหล่อนทันที

“นี่แก หะ...เห็น...จริงๆ เหรอ” เห็นเพื่อนสาวเอาแต่หัวเราะร่วนก็รู้คำตอบ “ยายแวน! นี่แกหลอกฉันเหวอ เสียแรงที่ฉันอุตส่าห์ตามล่าหาบัตรเข้างานให้!”

สามสราหยุดซ่าทันใด ปัญหาของหล่อนในเวลานี้ต้องได้รับการช่วยเหลือ อย่างเร่งด่วน จึงหันไปอดต้อ้อนขอความเห็นใจ

“จูนี คือว่า...เกิดเรื่องไม่คาดฝันนิดหน่อย ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าบัตรที่แก หามาให้ด้วยความเพียรพยายามมันหายไปได้อย่างไร ตอนนั้นฉันก็เลยไม่มีบัตร แกช่วยฉันหน่อยนะจูนีนะ”

“บัตรหาย!”

หญิงสาวขยับแวนพยักหน้าหงิกๆ ตีสีหน้าเศร้าสร้อยขอความเห็นใจ

พอได้มาเห็นบรรยากาศคึกคักแบบนี้แล้ว ก็รู้สึกอบอุ่นแทนที่ร้องไห้หนัก อยากเป็นหนึ่งในกำลังใจที่จะมอบให้เขาแบบติดขอบเวที

“เองดีไหม เตี่ยฉันจะทำเนี่ยนทำงานในฐานะนักข่าว ฉันมีกล้อง แล้วก็ บัตรนักข่าว” สามสราพูดพลางล้วงกระเป๋าหยิบบัตรประจำตัวสื่อมวลชนมาสวมไว้

“เขาอนุญาตให้นักข่าวทำงานได้แค่สำนักพิมพ์ละคน แล้วไอ้บัตรที่แกห้อย อยู่เนี่ย มันใช้ตบตาที่มันไม่ได้หรอกนะ ตรวจเข้มซะอย่างกับรู้ทันว่าเตี่ยจะมีตีมามาสวมรอย!”

เมื่อโดนเพื่อนรักตัดหนทางทั้งยังพูดประชดใส่ สามสราจึงหน้าหงอยทันที แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าของกวีกรตอนถอดหมวกกันน็อกออกแล้วยังตื่นเต้นไม่หาย หรือหนทางเดียวที่หล่อนจะเข้างานได้...

ล้วงมือไปในกระเป๋าเสื้อคลุมอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก สร้อยคอที่นักร้องไห้ถอดส่งให้ หล่อนควรจะใช้โอกาสสุดท้ายนี้ทำตามความตั้งใจให้สำเร็จ

“ตัดใจเถอะสาม เอาไว้ฉันจะถ่ายรูปก็แบบรัวๆ ทุกโมเมนต์เป็นการปลอบใจ ก็แล้วกันนะ อ๊ะ ถ้าได้เจอตัวใกล้ๆ จะขอลายเซ็นให้ด้วย” จุฬามาตรู่ว่าเพื่อนสาว ชื่นชอบนักร้องไห้มาก อุดสงสารไม่ได้ที่ต้องพลาดงานนี้

“ใครบอกว่าฉันจะเข้างานไม่ได้ล่ะ”

เห็นสีหน้าแวตามุ่งมั่นแล้วแปลกใจ จุฬามาตรามเพื่อนสาวทันใด

“แกมีวิธีงั้นเธอ อย่าบอกนะว่าจะให้ผีบังตาพาเข้างาน”

สามสราค้อนใส่แม่คนผีเงาะปากมาพูด หากวิธีนั้นทำได้จริงหล่อนจะยินดี กว่านี้มาก เมื่อตัดสินใจได้แล้วจึงพูดออกไปด้วยความมั่นใจ

“คอยดูฝีมือฉันก็แล้วกัน”

ประตูทางเข้างานมีคนยืนตรวจตราเข้มงวดไม่ผิดอย่างที่จุฬามาตรบอก หญิงสาว บ่นอุบในใจ ที่แรกว่าจะกระซิบบอกหนึ่งในทีมงานไม่ให้เป็นที่สังเกต แต่ดูเหมือน จะไม่ง่ายอย่างที่หวัง

หากมัวแต่ชักช้าอยู่อย่างนี้เห็นที่จะเสียเวลาเปล่า สามสรารวบรวมความ มั่นใจเดินตรงไปยังทางเข้า ทีมงานด่านแรกยืนขวางทำหน้าที่อย่างแข็งขันทันที

“ขออภัยด้วยครับ”

หญิงสาวส่งยิ้มหวานให้ พุดเสียงเบาให้ได้ยินแค่ระยะใกล้ “ฉันไม่มีบัตรหรอกค่ะ”

“ไม่มีบัตรก็เข้าไม่ได้นะน้อง ไปนั่งรวมกลุ่มรอดูผ่านจอตรงโน้น”

“อยู่กันแค่นี้จะเสียงดังทำไมเนี่ย!”

สามสราเถียงกลับในใจ มองผู้คนบริเวณนั้นที่ให้ความสนใจหันมามองเป็นตาเดียว มือที่ล้วงอยู่ในกระเป๋าเสื้อก็เลยค้างอยู่อย่างนั้นไม่กล้าเอาออกมา

ระหว่างที่กำลังชั่งใจ หญิงสาวก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่ง กำลังเดินมาทางนี้ รู้สึกคล้ายคล้ายคลับคลา ก่อนจะจำได้ว่าเพิ่งได้เจอกับเขาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนนี่เอง

เขาถอดแว่นตาออกแล้ว สามสราจึงจำได้ว่าชายคนนี่เองที่เพิ่งเป็นข่าวชุบชิบกับดาราสาวหน้าใหม่ และดาราสาวที่ว่าก็ควมมาด้วยกัน

มาดของชายหนุ่มยิ่งเห็นเต็มต้ายิ่งดูดี เขาหล่อสมาร์ทและดูอ่อนวัยกว่าการแต่งตัวเป็นอย่างมาก หากถอดสูทราคาแพงตัวนั้นออกเหลือเพียงเสื้อเชิ้ตหล่อนคิดว่าก็เท่พอแล้ว

ทีมงานคนที่บอกให้สามสราไปนั่งรวมกลุ่มกับแฟนคลับนอกห้องแถลงข่าว พลันยกมือไหว้ชายคนนั้น สามสรามองตาม ก่อนสายตาเจ้าของรถสปอร์ตจะมองมาที่หล่อน

หญิงสาวมองตอบ หล่อนรู้สึกได้ว่าความหล่อเนี้ยบของเขายังดูดีไม่เท่าดวงตาที่หากจ้องนานไปกว่านี้ตัวเองอาจจะหลอมละลายเป็นน้ำได้ แวตานั้นไม่ได้ดูตันเหมือนไฟ ทว่าเปล่งประกายดังแสงเทียนवलๆดูนุ่มลึก

“อ้าวน้อง ยังไม่ไปอีก ออย่าม้ายืนขวางทางสิ”

เสียงนั้นทำให้ต้องละสายตาจากชายหนุ่มในทันที หญิงสาวบิดเอาความรู้สึกแปลกๆออกไปจากตัวได้แล้ว ก่อนที่ความคิดหนึ่งจะผ่านเข้ามาในสมอง หล่อนไม่รีรออะไรอีก

“ฉันรู้จักกับก็ค่ะ เขาชวนฉันมาร่วมงานนี้ด้วย”

ประโยคที่แต่งขึ้นมาสดๆฟังดูคงไม่น่าเชื่อถือพอ ส่งผลให้กลุ่มคนตรงนั้น

แสดงสีหน้าไปคนละทาง ทีมงานตรวจบัตรมีท่าที่เพิกเฉยต่อประโยคของหล่อน ส่วนดาราสาวผู้แต่งหน้าที่ผ่านการคัดสรรมาพอสมควรอย่างจัดจ้านนั้นส่งสายตาชิงชังประหนึ่งว่าทึ่งหวงนักร้องหนุ่ม ขณะที่เจ้าของรถสปอร์ตวางสีหน้าเรียบเฉยแต่ขมวดคิ้วสงสัยไม่คลาย

“เธอรู้จักกับก๊ิงกันหรือ”

นอกจากมาดจะสุภาพแล้ว น้ำเสียงยังทุ้มนุ่มและน่าฟัง หล่อนคิดว่าเขาไปร้องเพลงออกซิงเกิ้ลแข่งกับกวีกรได้เลย สามสราถือโอกาสนี้แนะนำตัว

“ใช่ค่ะ เมื่อกี้คุณขับรถปาดหน้าฉัน”

“นี่เธอมากับ!”

สามสรานั่งที่หญิงสาวกางແหลມคนนั้นพูดสวนขึ้นมาแล้วเงยไป สังเกตได้ถึงความคิดตกใจ แม้เจ้าหล่อนจะพยายามทำสีหน้าให้เป็นปกติเหมือนเดิมแล้วก็ตาม

“ฉันมากับเพื่อนค่ะ” เข้าใจว่าชายใส่สูทคงจะจำนักร้องหนุ่มไม่ได้ ดังนั้นแล้วหล่อนเองก็ไม่ควรเปิดเผยตัวตนเขา หากเจ้าตัวไม่ยินดี

ชวินมองหญิงสาวทั้งสอง โมทนาหมายิ้มแย้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนเขาจะหันไปพิจารณาหญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนกับกวีกรอย่างสนใจ หากถอดแว่นตากรอบกลมออก ใบหน้ากลมเกลี้ยงนั้นคงจะน่ารักสมวัยกว่านี้ไม่น้อย

“ฉันฝากขอโทษเพื่อนเธออีกครั้ง ส่วนเธอ...”

“สามค่ะ ฉันชื่อสามสรา”

ชวินพยักหน้านิดหนึ่งเป็นการรับทราบ ก่อนหันไปสั่งทีมงานคนเดิม

“พาสามสราไปนั่งที่แฟนคลับวีไอพี”

ได้ยินคำสั่งนั้น หัวใจของสามสราก็พองโตจนแทบระเบิดออก หล่อนยิ้มกว้างออกมาตามความรู้สึกส่งให้เขา มองทีมงานรับคำสั่งแบบทำหน้าไม่ถูกแล้ว พอใจผลงานตัวเองไม่น้อย

“ขอบคุณชวิน”

เขาชื่อชวิน หล่อนจำได้แล้ว แต่ยังไม่ทันได้กล่าวคำขอบคุณ ชายหนุ่มก็เดินเข้าไปข้างในแล้ว และหล่อนเองก็ไม่ควรเข้าไปกว่านี้ เช็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย

เลียนแบบดาราสาว จะต่างตรงที่คางหล่อนไม่แหลมเท่า จากนั้นก็เดินตามทีมงาน เข้าไปอย่างภาคภูมิ

เวลานี้ภายในห้องจัดแถลงข่าวคนแน่นขนัด ลักษณะเหมือนห้องจัดเลี้ยงตาม โรงแรมที่รองรับคนได้หลายร้อยชีวิต ผังที่เตรียมไว้สำหรับผู้สื่อข่าวก่อนไปทาง หน้าเวที ส่วนที่หนึ่งของแฟนคลับจัดเก้าอี้ไว้หลายสิบแถวเรียงต่อกัน

บัตรที่ใช้เข้าร่วมงานไม่ได้มีจำหน่าย ใช้วิธีแจกให้กับผู้โชคดีที่ร่วมเล่นเกม ในคลื่นวิทยุ ทว่ายังไม่ทันเริ่มแจก สามสราก็รู้ว่าหล่อนจะต้องพลาดโอกาสทอง ในการชิงรางวัลแน่ เพราะไม่ค่อยมีดวงในการเสี่ยงโชคเท่าไรนัก จึงขอความช่วยเหลือจากเพื่อนซี้รักข่าวสายบันเทิงหามาให้ได้สำเร็จ ถึงตอนนี้ยังนึกไม่ออก เลยว่าบัตรเข้างานของหล่อนหายไปได้อย่างไร

แต่ฟ้าหลังฝนของหญิงสาวสดใสและสวยงามเกินกว่าจะคาดคิด ใครจะเชื่อว่าหล่อนได้ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์นักรณรงค์ซูเปอร์สตาร์ ได้สัมผัสเสา แล้วยังได้ ของส่วนตัวของเธออีก

‘โอ้ย! สามสรา ชีวิตเธอดีดี’

หญิงสาวร่าเริงเป็นพิเศษ เดินตามทีมงานไปในส่วนของที่นั่งแฟนคลับระดับ ‘วีไอพี’ ซึ่งฟังดูพิเศษเหลือเกิน

‘วิญญาณสาวตนนั้นไม่ได้หลอกฉันจริงๆ ด้วย’

เดินมาจนเกือบถึงหน้าเวที พื้นที่ตรงนี้ เก้าอี้ทุกตัวมีคนนั่งครบแล้ว แต่หล่อนเป็นกรณีพิเศษ ทีมงานจึงต้องจัดหาเก้าอี้อีกตัวมาวางเสริมให้ได้นั่งชม ในระดับสายตาที่มองเห็นเวทีชัดเจน

สามสราหย่อนตัวลงนั่งพลาบพุดขอบคุณกับทีมงาน ก่อนหันไปทางฝั่งของผู้สื่อข่าว จูฬามาศกำลังมองมาทางหล่อนด้วยสีหน้าที่ทึ่งไม่น้อย ทำปากขมขมิบ อ่านออกเป็นคำว่า ‘ทำได้ไง’ หล่อนจึงตอบไปแบบไร้เสียงเช่นเดียวกันว่า ‘ฝีมือยะ’

สามสรายังยิ้มแย้มอารมณ์ดี หันมาทางฝั่งที่นั่งติดกัน เป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุสักสิบหกสิบเจ็ด หน้าตาน่ารัก ทำทางเรียบร้อย บนตักของเด็กสาวมีป้าย กระดาษวางคว่ำอยู่ กำลังมองมาทางหล่อนด้วยสีหน้าสงสัย

“ทำไมพี่ถึงได้นั่งตรงนี้ล่ะคะ”

ประโยคทักทายนั้นเหมือนมีนัยต่อว่าแฝงอยู่ สามสราขยับแว่นส่งยิ้มเป็นมิตรให้เด็กสาวก่อนตอบ

“พี่ก็เป็นแฟนคลับก็เหมือนน้องนี่แหละจ๊ะ”

“แน่ใจหรือคะ”

หล่อนแปลกใจในน้ำเสียงที่ชัดกับบุคลิกเรียบร้อย แต่ยังไม่ทันได้คิดว่าจะตอบอะไร อยู่ๆ เด็กสาวคนนี้ก็ยิ้มออกมาอย่างคนอารมณ์ดีติดกับตอนแรก

“ไอซ์นี่ก็รู้ว่าพี่รู้จักกับใครในงานซะอีก เพราะแฟนคลับทุกคนที่เข้างานจะต้องประทับตรานี้ด้วยคะ”

สามสรามองไปที่หลังมือของเด็กสาว มีรอยหมึกสีน้ำเงินดวงกลมๆ ประทับไว้เป็นสัญลักษณ์

“อ้อ พี่รู้จักกับคุณชวินนะ” ชี้นิ้วไปทางชายเจ้าของชื้อที่นั่งอยู่อีกฝั่ง หล่อนไม่ได้พูดปิดกับเด็กสาว ในเมื่อหล่อนเพิ่งรู้จักเขา เมื่อคืนนี้เอง “แล้วพี่ก็เป็นแฟนคลับก็ด้วย เราละ สงสัยจะปลื้มก็มากเลยละสิ ทำป้ายอะไรมานะ”

ไอรินเขินขึ้นมาเมื่อมีคนทักเรื่องนักร้องหนุ่มในดวงใจ ก่อนจะยกป้ายนั้นขึ้นมาให้สามสราดู

“รักพี่ก็” หล่อนอ่านออกเสียง ทำเอาเจ้าของป้ายหน้าแดงกำริบคว้าป้ายลงเหมือนเดิม “ไม่เห็นต้องอายเลย ใครๆ ในห้องนี้ก็รักก็กันทั้งนั้น”

ประโยคนั้นทำเอาไอรินหุบยิ้ม ก่อนเปลี่ยนสีหน้าเป็นเศร้าหมองเหมือนคนที่มีความทุกข์อยู่ในใจ สามสราสังเกตได้ว่าเด็กสาวคนนี้มีท่าทางแปลกๆ ทั้งคำพูดและการแสดงออกเหมือนมีสองบุคลิก

“ไอซ์ไม่เชื่อหรอกคะ ว่าทุกคนจะรักพี่ก็อย่างที่ไอซ์รัก”

“ทำไมเราถึงคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ถ้าทุกคนรักพี่ก็จริง คงไม่ยากให้พี่ก็มาเป็นนักร้องหรอกคะ” ไอรินหยุดพูด ก่อนหันมายิ้มให้สามสรา “พี่ชื่ออะไรคะ”

“พี่ชื่อสามจ๊ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักแฟนคลับพี่นะคะ”

ต่อจากนั้น ไอรินก็นั่งเจียบ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูเล่นไม่สนใจ
 หล่อนอีก สามสวจึงไม่ชวนคุย แต่เก็บเอาคำพูดของเด็กสาวมาคิดมากอยู่คนเดียว

ก่อนที่กวีกรจะมาเป็นนักร้องดัง ชายหนุ่มเป็นนักร้องรับจ้างในสถานบันเทิง
 ยามค่ำคืน ไม่เคยขึ้นเวทีประกวดร้องเพลงที่ไหนมาก่อนในชีวิต ได้เข้าวงการ
 เพราะมีคนชักชวนให้มาทดสอบเสียง และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้กวีกรกลายเป็น
 นักร้องชื่อดังขวัญใจของคนทั้งประเทศ

ประวัติของนักร้องหนุ่มไม่เคยต่างพร้อย ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในวงการเพลง
 ก็ทำตัวดี เป็นที่รักใคร่ของผู้ที่ได้ร่วมงาน จนกระทั่งผลงานเจียบหายไปเมื่อสองปี
 ที่แล้ว จูทามาเคยมาเล่าให้หล่อนฟังว่า นักร้องหนุ่มมีปัญหาารุนแรงกับทางค่าย
 จนเกือบจะฉีกสัญญา แต่นั่นก็เป็นเพียงข่าวลือที่ไม่ได้รับการยืนยันว่าคือเรื่องจริง
 งานแถลงข่าวเปิดตัวซิงเกิ้ลใหม่ที่นักร้องหนุ่มเป็นผู้แต่งเองครั้งนี้จึงเป็นที่
 จับตา และเป็นสิ่งยืนยันว่าข่าวที่ออกมาก่อนหน้านี้ไม่ใช่เรื่องจริง

หล่อนเองก็เข้าใจเชื่อว่าเป็นอย่างนั้น ถึงต้องทำทุกวิถีทางให้ได้มาเห็นด้วย
 ตาตัวเอง และก็ทำสำเร็จเสียด้วย